

[Kaj Hansen.]

måned sidste år sad og fik fileet det forlig sammen.

Man siger alle sammen, at det er da klart, at man må nå de 40.000 boliger, men hvordan skal de nås, og hvor står det i boligforliget, hvordan man skal nå dem? Hr. Schlüter siger, at vi må have lavet lidt om på realkreditte, og hr. Ingomar Petersen har ikke andet forslag, end at det kan klares med nogle indeksslån. Ja men det er jo ikke sådanne løsninger, som overhovedet er i stand til at løse det problem. Når boligministeren så har fået det gode råd, at han skulle sætte noget andet og bedre i stedet for det boligforlig, så spørger boligministeren: med hvem? Ja men det er jo det ulykkelige ved sådan nogle forlig. Nu har socialdemokratiet jo bundet sig. Jeg ved efterhånden ikke, om det er 5 eller 6 partier, der er med i forliget, men det er jo deromkring. Man har låst sig fast til hinanden; uanset om vi får 40.000 eller 50.000 eller 60.000 ledige bygningsarbejdere, så må der ikke røres ved det forlig, og det er ligegyldigt, hvordan den økonomiske situation ændrer sig. Man har låst sig fast på dette forlig, og dette forlig binder mange år frem i tiden. Det kan da ikke være en rigtig politik for dette folketing, at man låser sig fast, uanset hvordan den økonomiske situation og hvordan arbejdsløsheden udvikler sig. Det, der er behov for, er da at få løst op for dette forlig, få dette forlig fejret af bordet og så tage udgangspunktet i boligpolitiske drøftelser, der er i overensstemmelse med den økonomiske situation, vi har, og med den store arbejdsløshed, vi har i byggefagene.

Arnfast (CD):

Jeg bliver vel nødt til at rydde op i nogle af de ting, der henstår til mig.

Hr. Christophersen henviser stadig væk til aftenen, før valget blev udskrevet. Det er da rigtigt, at da forhandlede man om det daværende boligforlig, og jeg tør nok sige her nu, at hr. Tønnesen forhandlede vist for centrum-demokraterne i god tro, i tro på, at den smalle regering ville samarbejde og forhandle også sin helhedsplan. Men hvad så mån dagen efter? At der blev udskrevet et valg. Under disse omstændigheder fik man allerede samme aften, før man udskrev valg,

at vide, hvor centrum-demokraterne stod, også med hensyn til boligforliget.

Vi er ret klare, når vi siger noget. Det synes hr. Ingomar Petersen ikke og forsøger at aftvinge mig et ja eller et nej, om hr. Erhard Jakobsen i forhandlingerne om firepartiregeringen eller firkløverregeringen, som den hedder, var gået ind for boligforliget eller ikke. Samtidig spørger han, om vi er et parti, som, når det indgår et forlig, står ved det. Jeg kan jo vende spørgsmålet om og spørge hr. Ingomar Petersen: hvordan gik det med de radikale, da de skulle forhandle besparelser i de forhandlinger, som blev ført under den højtærede formands ledelse? Var det et forlig, man stod ved? Var det ikke også en smidiggørelse af forhandlingerne, der var tale om? Jeg er meget interesseret i dette, fordi vi netop står over for at skulle forhandle disse besparelser endnu en gang, og er man bundet af sit forlig, så kan de forhandlinger meget hurtigt afgøres her. Det er kun en enkelt udtalelse, at man står ved alle de besparelser, man i sin tid indgik forlig om, så er der ikke noget at forhandle om. Det vil blive meget interessant at se, hvordan det udvikler sig i løbet af morgendagen.

Jeg kan ikke svare hr. Ingomar Petersen ja eller nej. Der er jo tale om et såkaldt ikke-eksisterende papir, som vi kalder det her i huset, altså en aftale, som simpelt hen ikke eksisterer, hvis den ikke føres ud i livet. Men jeg forstår jo på den tidligere boligminister, at man var inde på, at boligforliget skulle gennemføres, og det må så være svar til hr. Ingomar Petersen. Jeg kan kun sige dertil: ja, hvis centrum-demokraterne skulle i en firkløverregering, så er det muligt, man kunne gennemføre det boligforlig — på den baggrund, at så ville der i hvert fald ikke ske nogen indgreb i indkomstdannelsen. Det skulle vi nok garantere for. Det var ikke nogen højre regering, der kunne påregne at lovgive hen over arbejdsmarkedet.

Når den tidligere boligminister, hr. Johan Philipsen, taler om, at der var jo ikke nogen nulløsning, må jeg sige: nå, jeg mener dog, at jeg i november læste, at daværende finansminister Anders Andersen havde meddelt tjenestemændene, at der var intet at hente. Det berørte mig ret stærkt, da jeg får min løn bl. a. derfra.